

Μά κι' οἱ λοιποὶ Πρᾶξενκοι περγαρεῖς μ' ἔξινστον
κι' ὁ Πρόδενοι πολλὴν χαρὰν ὅτὸν ἔξιν ἐποζένθεν.
Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸν Φώτιον τὸν Πατριαρχὸν εἶδα,
τὸν προμηχὸν τὸν εὐεῖδην, τὴν ποιῶσαν κρηπίδα,
μειλίχιον, παρήγορον, ἐν ἀρετῇ μηχάμενον,
καὶ πατρικῶν ποιῶσινοντας κι' ὅλους θερμῶς δεχόμενον,
κι' εἶδα σὺν γάργαρο νερῷ
καὶ σὸν χρυσάφι λαχαρὸ
τὴν ἀρετὴν, τὴν πίστον, τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν του,
κι' ἴριληνος τὸ χέι του κι' ἐπῆρε τὴν εὐχὴν του.

Π.— Μά διν μοῦ λίς ἂν εἰδεῖς
καὶ σὺ τῆς πυραμίδες;

Φ.— Σὲ βεβαίω, βὲ Περικλῆ, πῶς παντελῶς διν εἶδα
καμμίσιν πυραμίδες.

Π.— Τί λίς, μωρὶ Κωντόβολο; [μίλεις μὲ τὰ σωστὰ σου;
ποῦ σου, 'ντροπή σου κι' αίλγος σου...]
Φ.— Μῆν κάνης ἔται, στάσου.

'Εσύ, ποῦ μνήγιας πολεμεῖς,
γνωρίζεις τέλναι πυραμίδες;
μίχ κοτρώνα μονυχά σ' ἄλλην κοτρών' ἀπάνω,
κι' ἂν 'πήγαινα τι θέθλεπε καὶ τῆθλεις νὰ κάνω;

Τὸ θαρροῦσσα περιττὸν
κι' ἔλεγκα καθ' ἔστουν:

«Τι τῆς θελα τὰς γελοίσις πυραμίδες τῶν Χεοπῶν;
καὶ δὲν πάω στὸν Ἐλλαδί, τὸν γενεθλίουν μου τόπον,
νὰ κυττάζω πυραμίδες ἀπὸ τρόπαια πολέμων,
ποῦ διέστουσαν τὸν Αἴμον,
κι' ὃ ντουνιές τῆς βλέπει τρέμων;»

Καὶ 'ρυσσοῦσε τὸ χαρψίνι, Περικλῆ στραβοσυγιά,
ποῦ τὰ μοτρά σου νομίζεις οὐδὲ πιάνουν πυρκαγιά,
καὶ φωνάζεις καθὲ τόσο μὲ θεριούν ζειφωντό:
εβράτε γύρω μου πατάταις νὰ μάκνετε φητό».

Τὸ χαρψίνι τὸ χαρψίνι
μιὰ σὲ καίτε, μιὰ σὲ φύνει,
καὶ φυσάς καὶ ξεφυσάς
καὶ διχράνεις καὶ λυσσάς.

Κι' ἂν 'ρυσσοῦσε κι' ἔδω πέρκ,
Περικλέο παμφρόνο,
θὲ 'σηκώναμε παντεράχ
γιὰ πολέμους καθὲ χρόνο.

Π.— Μά διν εἰδεῖς καὶ τὴν Σφίγγα;

Φ.— Τὴν κακὴν ψυχὴν σου 'μέρα...
καὶ διν βλέπεις, Περικλέο, τόσας Σφίγγες ἔδω πέρκ
σκοτεινούς νὰ λύνουν γρίφους στῆς μουφλούλας τὸ μακντρί,
ποῦ φοιλισκούν τόσας σφήκες μὲ φαρμακερὸ κεντρί;

Π.— «Ἀλλο τίποτα δὲν εἰδεῖς;

Φ.— Αὔμη' δ' Πράκτωρ δ' Γρυπάρης;
ὑψηλὴ διπλωματία; νοῦς, εὐγένεια καὶ χάρις;
ὅλους του τῶν ἔργων τὰθέα ζηλεύεται καὶ ἐρίτωκα,
καὶ χωρὶς Σφίγγης ἐμπνεύσεις λύνει καθὲ ζῆταμα.
Μοῦδωσε κι' ὁ Πειραιάς γλύκους ἵνα στέρανο χρυσό,
κι' ἔγω τουπε «μίλ μερσί»,
κι' ἔλα, φίλε μου, καὶ σὺ

γιὰ νὰ πάρῃς τὸ μισό.
Ίδιαίτερο ντουλάπτι τούχων κάνει γιὰ τιμή,
κι' ὅποιος θέλει νὰ τὸ βλέπει θάρχεται μὲ πληρωμή.

Ποιοὺς νὰ πῶ καὶ ποιοὺς ν' ἀφίσω, ποῦ δὲν ἔχουν μετρημέδ;
πέφα πέρικ τοὺς δοκέζω, πέρα πέρα τοὺς τιμῶ,
φορτωμένος, Περικλέο, τοὺς στιφάνους των ἵπ' ὅμων
πρὸς ἄγνωστους καὶ γνωρίμους μένων Φασιλῆς εὐγάρμων.
Τίλος πάντων 'στοὺς Φελάζους ὅλους σὲς ἐτίμησα,
καὶ κλωτσώντας τὴν στερλίνα
νά με πάλι 'στην 'Αθήνα...
βρὲ τὴν ἀτιμη... δὲν ἔρεις πῶς τὴν ἐπιθύμησα...
Ἐλαχτάρισα κοινέτας 'Αθηναίων παλασσίς,
κι' ἔχω πόθο, χασομέρη,
μὲ μαρκούτο, στόνα χίρι
νά 'μιλήσω γιὰ τὴν κρίσι καὶ γιὰ τὰς παρασκευαῖς,
μὲ καὶ γιὰ τὴν 'Αμπατσία θέλω σχόλια νὰ κάνω,
νά τὰ πῶ νὰ ξεθυμέψω.

Π.— Πίες τα, μούμια, σαρκοράγη,
γόν τῶν φιδῶν καὶ μάγη,
πίες τα, Σφίγη τοῦ καρφενή,
καὶ Σιβήνη θαλασσινή,
κι' ὅρσε μαλάκο στηλάρι πότο καρμί σου τὸ ξυλένιο
μὲ καλάμι ζαχαρένιο.

'Αγκυράμένος έσθυσε συναδέλφος στὴν Πόλη,
ό Βελλής ὁ πολύτιμος, ποῦ τὸν ἐκλαψάν μοι.
Κλαίει μαζὶ των κι' ὁ Ρω μι ḥ ος τὸν δημοσιογράφο
καὶ ρινεῖ μὲ τὸ δάκρυ του στερκνωμένο τάρο.

Καὶ καυπόδας ποικιλίας,
μ' δλαλους λόγους ἀγγελίας.

Σὲ περίημας σελίδες 'Ολανδέζικους χαρτιστῶν
νὰ τοῦ Γεωργή τοῦ Σεραπίητη τοῦ 'Τραγούδης τοῦ Σητεΐου
ἔνας τόμος ποιημάτων,
ἄλλων έντρυμάτων.

μὲ σερφάδες λυρικοτάτας, γλαυράς, ἐπιχαλίους, εισοδοί—
συγκινούσας, ζεικρισσας, λιγυράς καὶ μαλαρύτους, επικηπ—
δος ἐνεπενέσθη πάλιν εἰς ἔστια ἀρέτης
φλογερός, ἐνθουσιώδης, κι' ἐνεπενεύμονος ποιητής.

'Ο Φάρος τῆς 'Αντετολῆς, δοῦν 'στην Πόλη ρυάνει,
τούτεστ 'Ημερόγονος διαπορές ἐν γένει,
μὲ τόσους πολυτέλειαν καὶ μὲ ἀνταξίαν οὐλήν
περίτεχνον, πολύμορφον, τὰ μάλιστα ποικιλήν,
λαμπρών διευδύνμουν μὲ νοῦν Σκαλελάρηδην,
καὶ πρὸ ταχεία πρόσδον χρηστά λάπτια δίδει.

'Ο Γεωργής Σεσινόπολος, σωστὸς καθ' διὰ κύριος,
τοῦ τελευτού Πειραιῶς ὑπάλληλος δραστήριος,
τὴν τοῦ Βερδάκου Σάκοντην ήρεμανσιδή τώρα,
νύμηρην ταρντί ξακουστήν καὶ μὲ χαρίτων δύρα.

Τοῦ Δημητρακοπούλου νέον βιβλίον 'Ογκήκε,
παγάλως τυπωμένον, αἱ ειδοὶ Διαθήκης, τὰ πάντα
μὲ σκηνεῖς ἀδρότατας καὶ γειταρόρρον γνωμῶν, μεταφένει
τὸν φίλον συγγράφει καὶ ξεσήγην τιμῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμαϊού μας, παρλαπίπα πατριώτου,
εριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον του Διδότου.